

Arrest

nr. 170 956 van 30 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 april 2016.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 december 2013 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 12 mei 2014 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris. Dit betreft de eerste bestreden beslissing.

1.2. Op 12 mei 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit betreft de tweede bestreden beslissing.

1.3. Ten aanzien van verzoekster werd op 12 mei 2014 tevens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod genomen (bijlage 13sexies). Dit betreft de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verweerder verschijnt niet ter terechtzitting en is evenmin vertegenwoordigd. Blijkens het rechtspleging-dossier werd hij hiertoe nochtans regelmatig opgeroepen. Gelet op artikel 39/59, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt hij derhalve geacht in te stemmen met het beroep. Deze vaststelling heeft evenwel niet tot gevolg dat de Raad het beroep ook automatisch dient in te willigen wanneer toch blijkt dat de vordering onontvankelijk is of de voorwaarden voor toewijzing kennelijk niet zijn vervuld. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (cf. RvS 8 november 1999, nr. 83.348; RvS 20 maart 2001, nr. 94.124; RvS 21 oktober 2005, nr. 150.057 en RvS 13 mei 2014, nr. 227.364).

3. Over de ontvankelijkheid voor wat betreft de derde bestreden beslissing

3.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van het beroep vast, in zoverre het is gericht tegen het inreisverbod.

3.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 29 maart 2016 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

3.3. Verzoekster richt op 7 april 2016 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesesamenvatting, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 2 juni 2016 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij benadrukt haar situatie, stellend dat de omstandigheid dat haar kind “ziek” is – waarbij de voorzitter opmerkt dat zij wellicht doelt op de handicap van dit kind – maakt dat zij niet kan worden gerepatriëerd, wat in combinatie met de lange duur van haar verblijf in België een reden vormt om haar verblijf te regulariseren. Zij wijst erop dat een aanvraag op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ongegrond werd verklaard, niet omdat haar kind niet ziek zou zijn, doch wel om een andere reden. Tevens stelt zij dat de politie bij haar is langsgeweest met het oog op een gedwongen verwijdering maar hiertoe geen verdere stappen onderneemt, gelet op de situatie van haar kind.”*

3.5. In de beschikking van 29 maart 2016 werd reeds aangegeven dat er geen middel werd ontwikkeld tegen het inreisverbod. Ter terechtzitting brengt verzoekster niets in tegen deze vaststelling. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

3.6. Het beroep is onontvankelijk, in zoverre het is gericht tegen het inreisverbod.

4. Onderzoek van het beroep voor wat betreft de eerste en de tweede bestreden beslissing

4.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoekster in haar verzoekschrift op: *“Schending van de beginselen van behoorlijk en goed bestuur o.a. zorgvuldigheidsbeginsel, materiële motiveringsplicht, schending van artikel 9bis Vreemdelingenwet, schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en schending van artikel 3 van het EVRM”*.

4.2. De Raad herhaalt dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 29 maart 2016 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. De Raad herneemt verder het gestelde in punt 3.3. en punt 3.4.

4.3. Verzoekster voert aan dat de omstandigheid dat haar kind ziek is, maakt dat zij niet kan worden gerepatriëerd. Volgens verzoekster is dit, in combinatie met de lange duur van haar verblijf in België, een reden om haar verblijf te regulariseren. De Raad merkt op dat verzoekster met dit betoog ter terechtzitting opnieuw vervalt in het opsommen van de elementen die haar situatie kenmerken en die volgens haar een verblijfsmachtiging rechtvaardigen. In de beschikking werd reeds geoordeeld dat verzoekster door de loutere opsomming en herhaling van de elementen die haar zaak kenmerken – elementen die een voor een worden besproken in de eerste bestreden beslissing en waar zij verder niet op ingaat – er niet in slaagt om deze beslissing te weerleggen. Verzoeksters betoog dat de beslissing tot ongegrondheid van 31 mei 2012 die werd genomen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, niet werd genomen omdat haar kind niet ziek zou zijn, doch wel om een andere reden, werd niet ontwikkeld in haar verzoekschrift. De Raad herhaalt in deze dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift te remediëren. De Raad ziet ook niet in hoe dit betoog de eerste en tweede bestreden beslissing – die ook geen bevel tot repatriëring inhoudt – kan doen wankelen. Verder herinnert de Raad eraan dat in de beschikking over de medische elementen van verzoeksters kind het volgende werd gesteld: *“Wat betreft het gehandicapt kind van verzoekster, kan tevens verwezen worden naar de beslissing van 31 mei 2012 waarbij de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard en het verwerpingsarrest van de Raad van 16 april 2013 (RvV 16 april 2013, nr. 101.005).”* In het verwerpingsarrest van de Raad kan worden gelezen *“Op 20 april 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat de zoon van de verzoekende partij lijdt aan quadriplegie met de geassocieerde problemen ten gevolge van een op de leeftijd van 2 weken doorgemaakte meningitis. Deze aandoening wordt door de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 25 april 2012, waarop de eerste bestreden beslissing is gebaseerd, als ernstig beschouwd, doch hij concludeert dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Dagestan, Rusland.* Verzoeksters vaag betoog *“dat een aanvraag op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ongegrond werd verklaard, niet omdat haar kind niet ziek zou zijn, doch wel om een andere reden”* kan dan ook niet gevolgd worden. De middelen van verzoekster tegen de ongegrondheidsbeslissing van 31 mei 2012 werden onderzocht en er werd geoordeeld dat verzoekster geen gegrond middel heeft aangevoerd dat tot de nietigverklaring van deze beslissing kan leiden. Dit arrest heeft kracht van gewijsde en is derhalve definitief. De Raad merkt voorts nog op dat in de eerste bestreden beslissing reeds werd gesteld dat de ingeroepen medische elementen buiten de context van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vallen en derhalve in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven. Verzoekster brengt dit niet aan het wankelen met haar betoog. Verzoekster brengt geen elementen aan die de inhoud van de beschikking van 29 maart 2016 aan het wankelen kunnen brengen. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

4.4. Het aangevoerde middel is, in zoverre onvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste en tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA